

Tahereh Mafi

Isent
roztržštěná

COO
BOO

COO
BOO

Tahereh Mafi

Isen
roztržštěná

COO
BOO

Přeložila Pavla Kubešová

Copyright © 2011 by Tahereh Mafi

Cover © Dodo Dobřík, 2013

Translation © Pavla Kubešová, 2013

ISBN 978-80-7447-272-5

*Mým rodičům. A mému manželovi,
protože když jsem řekla, že se chci dotknout Měsíce,
vzal jsi mě za ruku, přitáhl sis mě k sobě
a naučil jsi mě létat.*

*Dvě cesty se dělily, já šel tou,
kde jich šlo méně přede mnou –
a pak bylo všechno jiné.*

ROBERT FROST, „Nezvolená cesta“

JEDNA JEDNA

Jsem zavřená už 264 dní.

Nemám nic než malý zápisník, polámané pero a v hlavě čísla, která mi dělají společnost. Zavřeli mě do cely, která má necelých 10 metrů čtverečních, 1 okno a 4 holé stěny. Za 264 dní v izolaci jsem nevylovila ani jedno ze 42 písmen abecedy.

Od okamžiku, kdy jsem se naposledy dotkla lidské bytosti, mě dělí 6 336 hodin.

„Dostaneš spoluvězně. Přibude ti spolubydlící,“ oznámili mi.

„Kéž bys tu šhnila zaživa. Za dobré chování,“ řekli mi.

„Další šilencec jako ty. Konec izolace,“ pověděli mi.

Jsou to přísluhovači Obnovy. Iniciativy, která měla pomoci naší umírající společnosti. Jsou to ti samí lidé, kteří mě vytrhli z rodičovského domu a strčili do ústavu pro choromyslné za něco, co jsem neudělala úmyslně. Vůbec jsem netušila, čeho jsem schopná. Nevěděla jsem, co dělám. Ale to nikoho nezajímá.

Nemám ponětí, kde jsem.

Vezli mě v bílé dodávce a cesta sem trvala 6 hodin a 37 minut. Nasadili mi pouta a připoutali mě k sedadlu. ~~Rodiče se se mnou ani nenamáhali rozloučit.~~ Když mě odváželi, nebrečela jsem.

Slunce zapadá za oceán a rozstříkuje do světa za mým oknem hnědou, rudou, žlutou a oranžovou. Ze stovek různých větví padají miliony listů a třepotají se ve větru, jako by jim někdo nalhal, že umějí létat. Poryv zachycuje jejich seschlá křídla, jenom aby je přitlačil k zemi, kde zůstanou v zapomnění ležet, dokud je nepošlapou nedaleko ubytování vojáci.

Vědci tvrdí, že už neroste tolik stromů, co dřív. Říkají, že náš svět býval zelenější. Že mraky bývaly bělejší. Že naše slunce vždy správně svítilo. Já si na ten svět ale vzpomínám jen velmi matně. Z dřívějšíka si toho moc nepamatuju. Jediný život, jaký znám, je ten, co mi dali. Ozvěna toho, co bylo.

Tisknu dlaně k malé tabulce skla a cítím na rukou chlad.

Popadnu téměř nepoužitelné pero s tou trochou inkoustu, kterou jsem se naučila přidělovat si každý den, a civím na něj. Změň svou mysl, říkám si. Vykašli se na tu námahu a přestaň si pořád něco zapisovat. Mít spolubydlící bude fajn. Mluvit s opravdovou lidskou bytostí může vše usnadnit. Procvičuju si hlas, špulím rty kolem známých slov, tak neznámých pro má ústa. Cvičím celý den.

S překvapením zjišťuju, že jsem nezapomněla mluvit.

Sbalím zápisník do roličky a schovám ho do praskliny ve zdi. Posadím se na plátnem pokryté pružiny, na nichž jsem přinucena spát. Čekám. Kývu se dozadu a dopředu a čekám. Čekám tak dlouho, až nakonec usnu.

Otevřu oči. Vidím 2 oči 2 rty 2 uši 2 obočí.

Potlačím výkřik. Strašně toužím uniknout ochromující hrůze, která mi svazuje nohy.

„Ty jsi k-k-k-k-“

„A ty jsi holka.“ Zvedne obočí. Odtáhne se od mého obličej. Zašklebí se, ale neusměje se, a já mám chuť brečet. Očima zoufale a vyděšeně hledám dveře, které jsem se snažila otevřít tolikrát, že už to ani nepočítám. Zamkli mě s klukem. S klukem.

Dobrý Bože.

Snaží se mě zabít.

Udělali to schválně.

Chtějí mě umučit, utrápit, zabránit mi ještě někdy v noci spát. Má potetované paže, v obočí mu chybí kroužek. Asi mu ho za-

bavili. Má temně modré oči, tmavě hnědé vlasy, špičatou bradu, silnou štíhlou postavu. ~~Je nádherný.~~ Nebezpečný. Děsivý. Hruzostrašný.

Vybuchne smíchem a skutálí se z mé postele na zem.

Zhodnotí mizerný polštář na volné posteli, kterou sem šoupli dnes ráno, sporou matraci a otřepanou deku, co mu sotva přikryje horní část těla. Mrkne na moji postel. Mrkne na svou postel.

Jednou rukou je přirazí k sobě. Nohou zatlačí oba železné rámy ke své straně místnosti. Natáhne se přes obě matrace, popadne můj polštář a nacpe si ho pod hlavu. Začnu se trást.

Koušu si ret a snažím se skrýt v temném koutku.

Ukradl mi postel, přikrývku i polštář.

Zbývá mi jen podlaha.

Nikdy se nebudu bránit, protože jsem příliš vyděšená, příliš ochromená, příliš paranoidní.

„Takže ty jsi – co? Blázen? Proto jsi tady?“

~~Já nejsem blázen.~~

Opře se o lokty, aby mi viděl do tváře. Znovu se rozesměje. „Já ti neublížím.“

~~Chci mu věřit.~~ Nevěřím mu.

„Jak se jmenuješ?“ zajímá ho.

~~Do toho ti nic není. Jak se jmenuješ ty?~~

Slyším jeho našťvaný výdech. Slyším, jak se otáčí na posteli, která bývala moje. Zůstanu celou noc vzhůru. Přitáhnu si kolena k bradě, omotám si paže kolem své drobné postavy a dlouhé hnědé vlasy použiju jako svou jedinou přikrývku.

Nebudu spát.

Nemůžu spát.

Nemůžu znovu slyšet ty strašlivé výkřiky.

DVA

Ráno voní deštěm.

Místností prostupuje pach mokrého kamene a zorané hlíny; vzduch je vlhký a zemitý. Zhluboka se nadechnu, po špičkách přejdu k oknu a přitisknu nos na studený povrch. Cítím, jak se sklo mým dechem zamlžuje. Zavřu oči a poslouchám jemné pleskání ve větru. Kapky deště mi připomínají, že mraky mají srdce. Že ho mám i já.

Vždycky uvažuji nad kapkami deště.

Přemýšlím, jak padají dolů, zakopávají o svá vlastní chodidla, lámou si nohy, a když se řinou z oblohy ke svému nejistému konci, zapomínají si padáky. Jako by si někdo nad zemí vyprazdňoval kapsy a nezajímal se o to, kam jejich obsah vypadne, nezajímal se o to, že se dešťové kapky při dopadu na zem protrhnou, že se při dopadu na podlahu roztrhají, že lidé proklínají dny, kdy se kapky opováží zatukat na jejich dveře.

Jsem kapka deště.

~~Moji rodiče mě vyhodili ze svých kapes a nechali mě vypařit se na betonové podlaze.~~

Z okna vidím, že nejsme daleko od hor a rozhodně jsme blízko vody, ale v těchto dnech je všechno blízko vody. Vůbec nevím, na které světové straně se nacházíme. Kterým směrem se díváme. Mžourám do ranního světla. Někdo popadl slunce a přišpendlil ho k obloze. Každý den ale visí o kousek níž než předchozího dne. Je jako nedbalý rodič, který vás zná jen napůl. Nikdy nevidí, jak jeho nepřítomnost lidi mění. Jak odlišní jsme ve tmě.

Nenadálý šelest oznamuje, že se můj spoluvězeň probudil.

Otočím se, jako by mě znovu chytili, jak kradu jídlo. Stalo se to jenom jednou, ale i když jsem tvrdila, že to nebylo pro mě, rodiče mi nevěřili. Vysvětlila jsem jim, že jsem chtěla nakrmit toulavé kočky z okolí, ale nedokázali uvěřit, že bych mohla být natolik lidská a chtěla se starat o zvířata. Já ne. Ani ~~nie takového~~ nikdo takový jako já. A pak už mi nevěřili nic, co jsem kdy řekla. A právě proto jsem tady.

Spoluvězeň mě pozoruje.

Usnul úplně oblečený. Má na sobě tmavě modré tričko a khaliki kalhoty s kapsami, nacpané do vysokých naleštěných černých bot.

Já mám na sobě bavlněné oblečení a ve tváři mě zdobí ruměnc.

Očima přejíždí mou siluetu a ten nepatrný pohyb způsobuje, že mi srdce buší jako splašené. Chytám růžové okvětní plátky, které mi padají z tváří, poletují kolem mého těla a pokrývají mě něčím, co vnímám jako nedostatek odvahy.

Přestaň se na mě dívat, mám chuť zakřičet.

Přestaň mě svýma očima osahávat a dej ruce pryč a prosím, prosím, prosím –

„Jak se jmenuješ?“ nakloní hlavu, jako by se chystal popřít gravitaci.

Jsem uvězněná v čase. Mrknu a zadržím dech.

Pohne se a oči se mi roztrhají na tisíc kousků, které se odrážejí po celé místnosti a zachycují milion obrázků; milion okamžiků zároveň. Mihotající se obrázky vybledlé časem, zmražené myšlenky vratce se vznášející v mrtvém prostoru, smršť vzpomínek, které se mi zakusují do duše. ~~Připomíná mi někoho, koho jsem znala.~~

Jeden ostrý nádech a otřeseně se vracím do reality.

~~—Žádné další sny za denního světla.~~

„Proč jsi tady?“ ptám se praskliny v betonové zdi. Ve 4 zdech, na nichž se střídá tisíc odstínů šedé, je přesně 14 prasklin. Podlaha i strop jsou z kamene. Rámy postelí někdo jen tak halabala sestavil ze starých vodovodních trubek. Malý čtverec okna je z příliš silného skla a nedá se rozbít. Moje naděje se vyčerpala. Oči mě bolí soustředěním. Prstem kreslím línou cestičku po studené podlaze.

Sedím na zemi, kde je cítit led a kov a hlína. Spoluvězeň sedí naproti mně, s nohama složenýma pod sebou, s přehnaně naleštěnými botami.

„Ty se mě bojíš.“ Jeho hlas nemá žádný tvar.

Prsty zatínám v pěst. „Spíš se bojím, že nemáš pravdu.“

Možná lžu, ale to není jeho věc.

Odfrkne a ten zvuk rezonuje v mrtvém tichu mezi námi. Nezvednu hlavu. Nesetkám se s jeho očima, kterými upřeně civí mým směrem. Ochutnám zatuchlý, vyčerpáný kyslík a povzdechnu si. Hrdlo mám stažené něčím, co znám, něčím, co jsem se naučila polykat.

Dvoje zatukání na dveře a moje pocity už jsou zase v pozoru. Okamžitě se napřímí.

„Nikdo tam není,“ poznamenám. „To je jenom snídaně.“ Snědla jsem už 264 snídaní a pořád ještě nevím, z čeho je připravují. Páchne to jako sud chemikálií; vypadá to jako beztvará hrouda a chutná to příšerně. Někdy je to přeslazené, jindy přesolené, pokaždé odporné. Většinou jsem ale tak vyhladovělá, že si ani nevšímnu rozdílu.

Slyším, jak na vteřinu zaváhá, a pak vyskočí ke dveřím. Otevře malou šterbinu a vyhlíží do světa, který přestal existovat.

„Do hajzlu!“ Vztekle mrští táč zpátky do otvoru a utírá si dlaň do trička. „Do hajzlu, do hajzlu!“ Ohýbá prsty, svírá je v pěst a zatíná zuby. Spálil si ruku. Varovala bych ho, kdyby mě poslouchal.

„Než se dotkneš tácu, měl bys počkat aspoň tři minuty,“ ozna-

muju zdi. Nedívám se na vybledlé jizvy, na známky popálenin, které hyzdí mé malé dlaně. Nikdo mě nenaučil vyvarovat se jich. „Myslím, že to dělají schválně,“ doplním tiše.

„No ne, ty se mnou dnes mluvíš?“ Je vzteky bez sebe. V očích se mu zablýskne a odvrátí pohled. Uvědomuju si, že se cítí pořádně trapně. Je to tvrdý chlapík. Příliš tvrdý, než aby mohl dělat hloupé chyby před nějakou holkou. Příliš tvrdý, než aby ukázel bolest.

Stisknu rty k sobě a hledím na čtvereček skla, který nazývají oknem. Mnoho zvířat už tam nezůstalo, ale slýchala jsem příběhy o ptácích, kteří létali. Možná jednoho dne nějakého spatřím. Ty příběhy jsou tak fantastické, že se jim dá jen stěží uvěřit, ale skutečně jsem zaslechla od více než jednoho člověka, že v několika minulých letech viděli létat ptáky. A tak z okna nespouštím oči.

Dnes uvidím ptáka. Bude bílý a na hlavě bude mít korunku ze zlatých pírek. Bude létat. Dnes uvidím ptáka. Bude bílý a na hlavě bude mít korunku ze zlatých pírek. Bude létat. Dnes...

Jeho ruka.

Na mně.

2 nehty

2 prsty mi lehce přejedou po látce zakrytých ramenou a všechny svaly, všechny šlachy v mém těle se napínají a stahují do uzlů, které mi svírají páteř. Zůstávám v naprostém klidu. Ani se nehnu. Nedýchám. Možná že když už se nikdy nepohnu, tenhle pocit přetrvá navěky.

~~Už 264 dní se mě nikdo nedotkl.~~

Někdy mám dojem, že mi samota v mém nitru roztrhá kůži, a někdy si nejsem jistá, zda pláč či křik nebo hysterický smích vůbec něco vyřeší. Někdy se tak zoufale toužím dotýkat, vnímat, jak se někdo dotýká mě, a *cítit*, až jsem si téměř jistá, že spadnu z útesu do jiného světa, kde mě nikdo nebude moci najít.

Nepřipadá mi to nemožné.

Křičela jsem už celé roky a nikdo mě nikdy neslyšel.

„Nemáš hlad?“ Jeho hlas je teď trochu hlubší, trochu ustaranější.

~~Už 264 dní umírám hladu.~~ „Ne.“ To slovo, které mi uniká ze rtů, zní slaběji než zlomený dech a já se otáčím a neměla bych, ale otáčím se a vidím, že mě pozoruje. Studuje mě. Rty má nepatrně otevřené, ruce mu visí podél těla, řasami zmateně mrká.

Něco mi uštedří ránu do břicha.

Jeho oči. Něco s jeho očima.

~~To není on, to není on, to není on, to není on, to není on.~~

Uzavírám se před světem. Zamykám se. Vší silou otáčím klíčem.

Černota mě pohřbívá ve svých záhybech.

„Hej –“

Násilím otevřu oči. Dvě roztržitěná okna mi plní ústa sklem.

„Co je?“ Marně se snaží mluvit bezvýrazně, zbytečně se pokouší mluvit apaticky.

~~Nic.~~

Soustředím se na průhledný čtverec, který mě dělí od svobody. Mám sto chutí tenhle betonový svět rozmlátit napadrtí. Chci být větší, lepší, silnější.

~~Chci být naštvaná, naštvaná, naštvaná.~~

Chci být ptákem, který uletí.

„Co to píšeš?“ Spoluvězeň opět promluví.

~~Tahle slova jsou zvrátky.~~

~~Tohle ubohé pero je můj jícen.~~

~~Tenhle cár papíru je moje záchodová mísa.~~

„Proč mi neodpovíš?“ Je příliš blízko, příliš blízko, příliš blízko.

Nikdo nikdy není dost blízko.

Nasaju vzduch a počkám, až odejde pryč, jako všichni ostatní

v mém životě. Oči upírám na okno a na příslib toho, co by mohlo být. Příslib něčeho většího, něčeho významnějšího, něčeho, čím by se dalo odůvodnit šílenství, jež se mi hromadí v kostech, něčeho, čím by se dala vysvětlit moje neschopnost něco udělat, aniž bych přitom všechno zničila. Dnes uvidím ptáka. Bude bílý a na hlavě bude mít korunku ze zlatých pírek. Bude létat. Dnes uvidím ptáka. Bude –

„Hej –“

„Nesmíš se mě dotýkat,“ zašeptám. Neřeknu mu, že lžu. Nikdy mu neřeknu, že se mě může dotýkat. Chci mu říct, dotkni se mě, prosím.

Když se mě lidé dotknou, něco se stane. Něco divného. Něco špatného.

Něco smrtícího.

Už si nevzpomínám na teplo nějakého objetí. Paže mi zmrzly osamělostí, které nelze uniknout. Moje vlastní matka mě nemohla držet v náručí. Můj otec mi nemohl zahřát ledové ruce. Žiju ve světě ničeho.

Ahoj.

Světě.

Zapomeneš na mě.

Ťuk, ťuk.

Spoluvězeň vyskakuje na nohy.

Je čas se jít osprchovat.

TŘI

Dveře se otevírají do propasti.

Na druhé straně není nic vidět, žádná barva, žádné světlo, žádný slib, nic než hrůza. Není nic slyšet, není kam směřovat. Jsou tu jen otevřené dveře, které vždycky znamenají totéž.

Spoluvězeň mi klade otázku.

„Co to má ksakru znamenat?“ Podívá se na mě a pak stočí pohled na otevřené dveře, které pro něj představují možnost útěku. „Pouštějí nás ven?“

~~Nikdy nás nepustí ven.~~ „Je čas se jít osprchovat.“

„Osprchovat?“ Tón jeho hlasu se mění, ale pořád je v něm slyšet zvědavost.

„Nemáme moc času,“ upozorňuju ho. „Musíme spěchat.“

„Počkej, proč?“ Chce mě chytit za ruku, ale já včas uhnu. „Nesvítlí tam světlo – nevidíme, kam jdeme –“

„Rychle.“ Zaměřím se očima na podlahu. „Chytni se mého trička.“

„O čem to mluvíš?“

V dálce se rozezná siréna. Každou vteřinou se hukot blíží. Za chvíli už výstražný řev zaplňuje celý prostor a dveře se začínají zavírat. Popadnu ho za tričko a táhnu ho za sebou. Už. Nic. Neříkej.

„Ale –“

„Nic,“ zasyčím. Zatahám ho za tričko a přinutím ho, aby mě následoval. Poslepu hledám cestu v bludišti této psychiatrické instituce. ~~Je to domov, středisko pro problémovou mládež, pro opuštěné děti z rozbitých rodin, bezpečný domov pro psychicky~~

~~narušené~~. Je to vězení. Nedávají nám jíst. Nic nevidíme. Jen výjimečně zahlédneme paprsek světla, kterému se podaří proniknout prasklinami ve skle, co vzdáleně připomíná okno. V noci se ozývají výkřiky a hlasité vzlyky, kvílení a mučivé nářky, zvuky zranění a praskot lámaných kostí. Netuším, zda si chovanci ubližují sami, nebo je někdo mučí. Celé 3 měsíce jsem strávila ve vlastním pachu. Nikdo mi neřekl, kde jsou záchody a sprchy. Nepochopila jsem, jak to tady funguje. Kromě okamžiků, kdy nám sdělují špatné zprávy, s námi nikdo nemluví. Nikdo se nás nedotýká. Kluci a holky se nikdy nepotkávají.

Až do včerejška.

To nemůže být náhoda.

Můj zrak se začíná přizpůsobovat téhle falešné představě noci. Prsty se dotýkám drsného povrchu stěn a můj spolubydlící mě beze slova následuje. Jsem na něho téměř pyšná. Je asi o třicet centimetrů vyšší než já a na někoho, kdo je přibližně stejně starý, má obdivuhodně vypracovanou postavu. Svět ho dosud nezlomil. V nevědomosti je ohromná svoboda.

„Co –“

Prudce ho zatahám za tričko a přinutím ho zmlknout. Dosud jsme se nevymotali z chodeb. Přestože by mě dokázal porazit dvěma prsty, mám potřebu ho chránit. Nemá ponětí, jak je vlivem své nevědomosti zranitelný. Vůbec si neuvědomuje, že by ho mohli zcela bezdůvodně zabít.

Rozhodla jsem se, že se ho nebudu bát. Uvědomila jsem si, že všechno, co dělá, je jen projevem nevyzrálosti, a že mi ve skutečnosti nechce ublížit. ~~Někoho mi připomíná, někoho mi připomíná, někoho mi připomíná.~~ Kdysi jsem znala jednoho kluka se stejně modrýma očima a moje vzpomínky mi nedovolí, abych ho nenáviděla.

Možná by se mi líbilo mít přítele.

Ještě 2 metry a stěny začnou být hladké. Zahneme doprava. Půl metru prázdného prostoru a pak dřevěné dveře s ulomenou klikou a čouhajícími třískami. 3 údery srdce, abych se ujistila, že jsme sami. 1 krok vpřed a jsme na prahu. 1 slabé zavržení a dveře se otevírají do prostoru, jehož podobu si mohu jen představit. „Tudy,“ zašeptám.

Postrčím ho k řadě sprch a tápu po podlaze ve snaze najít nějaké zbytky mýdla spadlé v odtoku. Najdu 2 kousky, jeden o trochu větší než druhý. „Nastav ruku,“ promluví do tmy. „Klouže to. Ale nepouštěj ho. Mýdla je nedostatek. Máme štěstí, že jsem nějaké našla.“

Neozývá se a já si začnu dělat starosti.

„Jsi tady?“ Přemyslím, zda to nebyla past. Zda to nebyl plán. Zda ho neposlali, aby mě na tomhle malém místě pod pláštěm tmy zabil. Já vlastně vůbec nevím, co se mnou chtějí udělat. Stačí jim, že mě mají pod zámkem, nebo se mě chystají zabít? Vždycky mi to připadalo jako jedna z možností.

Ne že bych si to nezasloužila.

Jsem tu ale za něco, co jsem nikdy nechtěla udělat, a nikoho nezajímá, že to byla nehoda.

~~Moji rodiče se mi nikdy nesnažili pomoci.~~

Neslyším téct vodu a srdce se mi zastavuje. Tato místnost je zřídka plná, ale obvykle tu pár lidí je, třeba 1 nebo 2. Zjistila jsem, že chovanci ústavu jsou buď opravdoví blázni a nedokážou najít cestu do sprch, anebo se sprchovat nechtějí. Namáhavě polknu.

„Jak se jmenuješ?“ Jeho hlas rozčísne vzduch i tok mých myšlenek. Cítím jeho dech mnohem blíž než předtím. Srdce mi buší a já ho z nějakého neznámého důvodu nedokážu uklidnit. „Proč mi neřekneš, jak se jmenuješ?“

„Nastavil jsi ruku?“ zeptám se ochraptělým hlasem, který mi vychází z vyschlých úst.

Přisune se ještě blíží a já mám skoro strach dýchat. Prsty přejíždí po drsné látce jediného oblečení, které vlastním. Podaří se mi vydechnout. Aspoň že se nedotýká mé pokožky. Aspoň že se nedotýká mé pokožky. V tom je asi celé tajemství.

Moje tenké tričko už tolikrát vyprali v tvrdé vodě, že mám dojem, jako by bylo z pytloviny. Položím mu do dlaně větší kus mýdla a po špičkách couvnu. „Pustím ti vodu,“ upozorním ho a snažím se přitom nemluvit nahlas ze strachu, aby mě nezaleschli ostatní.

„Co mám udělat se svými šaty?“ Pořád stojí příliš blízko.

V temnotě asi 1 000krát zamrkám. „Musíš si je sundat.“

Rozesměje se, jako by se kdoví jak bavil. „To já vím. Ale kam si je mám během sprchování odložit?“

„Snaž se je udržet v suchu.“

Zhluboka se nadechne. „Kolik máme času?“

„Dvě minuty.“

„Kristepane, proč jsi něco neřek–?“

Pustím jeho sprchu zároveň s její a jeho stížnosti odplaví voda kapající z téměř nefunkčních sprchových růžic.

Pohybují se zcela mechanicky. Dělal jsem to už tolikrát, že si pamatuju, jak se co nejúčinněji namydřit, opláchnout a rozdělit si přitom mýdlo tak, aby mi vyšlo na tělo i na vlasy. Nejsou tu žádné ručníky, takže vtip spočívá v tom, nenamočit se příliš. Kdyby se tak stalo, člověk nikdy pořádně neuschne a následující týden málem umře na zápal plic. Víím o tom své.

Během 90 vteřin si ještě stačím vyždímat vlasy a vklouznout do svého chatrného oblečení. Jenom tenisky mám docela v pořádku. Moc toho tady nenachodíme.

Spoluvězeň to stihne skoro stejně rychle jako já. Jsem ráda, že se tak rychle učí.

„Chytni mě za tričko,“ poučím ho. „Musíme spěchat.“

Prsty mi pomalu přejede po bedrech. Musím se kousnout do

rtu, abych přemohla své vzrušení. Skoro mě to přinutí zastavit se na místě. Takhle se mě ještě nikdy nikdo nedotkl.

Musím ale rychle vyrazit vpřed, a tak jeho prsty sklouznou dolů. Klopýtá a snaží se udržet se mnou tempo.

Jakmile se znovu octneme mezi 4 známými, uzavřenými stěnami, nepřestává na mě zírat.

Skrčím se v rohu. Pořád má mou postel, mou příkrývku, můj polštář. Odpouštím mu jeho nevědomost, ale možná je příliš brzy na to být přátelé. Možná jsem se unáhnila, když jsem se mu snažila pomoci. Možná je tu opravdu jenom proto, aby mi zničil život. Ale pokud se nezahřeju, onemocním. Mám mokré vlasy a příkrývka, do které jsem si je obvykle zabalila, je pořád na jeho straně celý. Možná se ho ještě bojím.

Ostrě vydechnu a v mdlém denním světle rychle zvednu hlavu. Spoluvězeň mi přehodil kolem ramen 2 příkrývky.

1 moji.

1 jeho.

„Omlouvám se, že jsem se choval jako debil,“ zašeptá do zdi. Nedotkne se mě a já jsem ~~zklamána~~ šťastná, že to neudělal. ~~Přeju si, aby to udělal.~~ Ale neudělal to. Nikdo by se mě neměl dotýkat.

„Jmenuju se Adam,“ ozve se. Pomalu odejde na druhý konec místnosti. Jednou rukou odsune mou postel zpátky ke mně.

Adam.

Takové hezké jméno. Spoluvězeň má hezké jméno.

I když nevím proč, to jméno se mi vždycky líbilo.

Bez váhání vyšplhám na matraci, z níž téměř vylézají péra. Jsem tak unavená, že ani necítím kovové pružiny, které mi hrozí provrtat kůži. 24 hodin jsem nespala. Než zcela podlehnu svému vyčerpání, stačím si ještě pomyslet, že *Adam je hezké jméno.*

ČTVŔI

~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~
~~Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen. Já nejsem blázen.~~

Hrůzou rychle otevřu oči.

Polévá mě studený pot a můj mozek zachvacují vlny neuvěřitelné bolesti. Před očima mám černé kruhy, které se rozpouštějí v okolní temnotě. Nemám představu, jak dlouho jsem spala. Netuším, jestli jsem svými sny nevydělala spoluvězně. Já totiž někdy ze snu křičím.

Adam na mě hledí.

Těžce oddechuju a s námahou se snažím posadit. Přitáhnu si příkrývku blíž k tělu a přitom si uvědomím, že jsem mu vzala to jediné, čím se mohl zahřát. Ani mě nenapadlo, že by mu mohla být stejná zima jako mně. Třesu se chladem, ale on se ani nehne. Jeho silueta tvoří na pozadí černé tmy nehybný obrys. ~~Nevím, co říct.~~ Není, co říct.

„Ty výkřiky tady nikdy neustanou, že?“

~~Ty výkřiky jsou teprve začátek.~~ „Ne,“ vyslovuju téměř mlčky. Slabě se začervenám. Jsem vděčná, že si toho ve tmě nemůže všimnout. Určitě slyšel i moje výkřiky.

Někdy si přeju, abych už nikdy nemusela spát. Někdy si myslím, že kdybych se nehýbala, kdybych se už nikdy ani nepohnula, věci by se změnily. Připadá mi, že kdybych se dokázala zmrazit, dokázala bych zmrazit i svou bolest. Někdy se nepohnu celé hodiny. Nepohnu se ani o milimetr.

Pokud by se zastavil čas, nemohlo by se přihodit nic zlého.

„Jsi v pořádku?“ Adamův hlas zní starostlivě. Pozoruju zaťaté pěstě po jeho bocích, vrásku mezi obočím, pevně stisknuté čelisti. Člověk, který mi včera ukradl nejenom postel, ale i příkrývku, mi dnes věnoval svoji a sám strávil noc bez ní. Před několika hodinami byl tak namyšlený a lehkovážný; a teď je tak starostlivý a tichý. Děsí mě, že ho tohle místo dokázalo tak rychle zlomit. Přemýšlím, co asi slyšel, když jsem spala.

Moc bych ho chtěla před tou hrůzou ochránit.

Něco se třísťí; v dálce se ozývá mučivý nářek. Tyhle místnosti jsou pohřbeny hluboko v betonu, zdi jsou silnější než podlahy a stropy, a tak se zvuky nešíří moc daleko. Pokud je tedy něco slyšet, musí to být důsledek strašlivého utrpení. Každou noc se ozývají zvuky, které nechci slyšet. Každou noc přemýšlím, zda nejsem na řadě já.

„Ty nejsi blázen.“

Prudce zamžikám. Zvedl hlavu a navzdory temnému závoji, jenž nás obklopuje, mě soustředěně a upřeně pozoruje. Zhluboka se nadechne. „Myslel jsem si, že jsou tady jenom samí blázni,“ pokračuje. „Bál jsem se, že mě zavřeli s psychopatkou.“

Prudce nasaju kyslík. „To je legrační. Já jsem si myslela totéž.“

1

2

3 vteřiny uplynou.

Roztáhne ústa do úsměvu tak širokého, tak pobaveného, tak svěže upřímného, až to ve mně zatrne. Něco mě zalechtá v očích a podlomí se mi kolena. Už 265 dní jsem neviděla úsměv.

Adam vyskočí na nohy.

Nabídnu mu jeho příkrývku.

Vezme ji do rukou jenom proto, aby mi ji ještě pevněji omotal kolem těla. Najednou mám pocit, že se mi svírá hrudník. Plicím se nedostává kyslík. Rozhodla jsem se už navěky nehýbat.

„Co se děje?“

~~Moji rodiče se mě přestali dotýkat, když jsem začala lézt. Učitelé mě přinutili pracovat o samotě, abych neublížila ostatním dětem. Nikdy jsem neměla přítele. Nikdy jsem nepoznala teplo matčiny náruče. Nikdy jsem necítila jemnost otcova políbení. Já nejsem blázen.~~ „Nic.“

Uplyne dalších 5 vteřin. „Můžu se posadit vedle tebe?“

~~To by se mi líbilo.~~ „Ne.“ Znovu se zahledím do zdi.

Zatne zuby, prohrábne si vlasy a já si poprvé uvědomím, že na sobě nemá tričko. V místnosti je taková tma, že stěží zahlédnu křivky a obrysy jeho těla. Měsíc, který proniká dovnitř malým okénkem, však osvětluje celou natolik, že vidím, jak se mu každým pohybem napínají svaly na pažích. Zničehonic jsem v jednom ohni. Mou pokožku spalují plameny a v břiše se mi rozlévá horkost. Každý centimetr jeho těla je ztělesněním síly, každý kousíček jeho těla jako by v temnotě zářil. Za 17 let svého života jsem

nic takového ještě neviděla. Za 17 let svého života jsem nemluvila s klukem svého věku. ~~Protože jsem zřáda.~~

Zavřu oči, jako bych je už nikdy neměla otevřít.

Zaslechnu vrzání jeho postele, sténání pružin, když usedá na matraci. Přece jen otevřu oči a zaměřím se na podlahu. „Musí ti být strašná zima.“

„Ne.“ Hlasitě povzdechne. „Vlastně úplně hořím.“

Odhodím příkrývky na zem a vyskočím na nohy. „Jsi nemocný?“ Pozoruju jeho obličej, hledám v něm stopy po horečce, ale neodvážuju se ani o centimetr blíž. „Točí se ti hlava? Bolí tě klouby?“ Zkousím si vzpomenout na vlastní příznaky. Moje tělo mě věznilo v posteli celý týden. Nedokázala jsem nic jiného než se doplazít ke dveřím a padnout obličejem do misky s jídlem. Ani nevím, jak jsem to přežila.

„Jak se jmenuješ?“

Už 3krát mi položil stejnou otázku. Řeknu jenom: „Mohl bys být nemocný.“

„Nejsem nemocný. Je mi horko. Obvykle totiž nespím oblečený.“

V břiše mi šplouchá jezero rozžhavené lávy. Celým tělem mi proniká nevysvětlitelné ponížení. Nevím kam s očima.

Zhluboka se nadechne. „Včera jsem se choval jako hrozný pitomec. Promiň. Neměl jsem to dělat.“

Odvážuju se na něj pohlédnout.

Jeho oči mají dokonalý kobaltový odstín, jsou modré jako rozkvétající modřina, jasné, hluboké a rozhodné. Pevně stisknuté čelisti a všechny rysy jeho těla prozrazují starostlivost. Přemýšlel o tom celou noc.

„Fajn.“

„Tak proč mi nechceš prozradit své jméno?“ Nakloní se vpřed a já zůstanu jako přimražená.

Taju.

Rozpouštím se. „Juliette,“ špitnu. „Jmenuju se Juliette.“

Jeho ústa se rozšiřují do úsměvu, který mě rozechvívá. Opakuje moje jméno, jako by ho to slovo rozveselilo. Jako by ho bavilo. Jako by ho těšilo.

~~Za 17 let mého života ještě nikdo nevyslovil moje jméno takovým způsobem.~~

DĚT I L.

Nevím, kdy to začalo.

Nevím, proč to začalo.

O ničem nic nevím, znám jenom křik.

Když moje matka zjistila, že už se mě nikdy nesmí dotknout, začala křičet. Když si můj otec uvědomil, co jsem provedla své matce, začal křičet. Zavřeli mě do mého pokoje a ječeli na mě, že bych měla být vděčná. Za jídlo, které mi dávali. Za jejich lidské zacházení s tou věcí, která přece nemůže být jejich dítětem. Za dřevěný metr, kterým určovali vzdálenost, na kterou se k nim můžu přiblížit.

Zkazila jsem jim život, tvrdili.

Ukradla jsem jim štěstí. Zničila jsem matčinu naději, že by ještě někdy mohla mít dítě.

Copak nevidím, co jsem provedla, ptali se. Copak nevidím, že jsem všechno zničila?

Ze všech sil jsem se snažila napravit, co jsem zkazila. Každý den jsem se snažila být tím, co chtěli. Neustále jsem se pokoušela být lepší, ale v podstatě jsem nikdy nevěděla, jak to udělat.

Vím jenom, že se vědci zmýlili.

Svět je placatý.

Vím to, protože mě z něj shodili a já už se 17 let horko těžko držím na jeho okraji. Už 17 let zkouším vyšplhat zpátky, ale když vám nikdo nepodá ruku, není možné překonat gravitaci.

Když se nikdo neodváží riskovat a dotknout se mě.

Dnes sněží.

Betonové zdi jsou ledové a drsné jako obvykle, ale tyhle mrazivé teploty mám mnohem raději než dusivé horko letních dnů. Léto je jako plotna, na které se všechno na světě pomalu smaží. Je příslibem milionu skvělých chutí, ale nakonec vám nabídne k večeři jen zápach z kanálů. Nesnáším horko a to lepkavé, upocené svinstvo, které s sebou přináší. Nenávidím tu apatickou nudu slunce, které je příliš zaneprázdněné samo sebou, než aby si všimlo, kolik nekonečných hodin musíme strávit v jeho přítomnosti. A kdykoli nás má plné zuby, klidně si zmizí jako nějaký arogantní hajzl.

Měsíc je na rozdíl od něj věrný společník.

Nikdy neodchází. Je tu pořád, neochvějně nás pozoruje, zná všechny naše světlé i temné stránky a stejně jako my se neustále mění. Každý den je jinou verzí sebe sama. Někdy slabý a bledý, jindy silný a zářivý. Měsíc chápe, jaké to je být člověkem.

Nejistým. Osamoceným. Prodchnutým nedokonalostmi.

Vyhlížím z okna tak dlouho, až na sebe úplně zapomenu. Natáhnu ruku, chci chytit sněhovou vločku, ale když sevřu dlaň, mám v ní jenom ledový vzduch. Jinak je prázdná.

Mám sto chutí touhle pěstí prorazit okno.

Jenom abych něco cítila.

Jenom abych se cítila jako člověk.

„Kolik je hodin?“

Několikrát zamrkám. Jeho hlas mě vtáhne zpátky do světa, na který toužím zapomenout. „Nevím,“ odpovídám. Absolutně netuším, kolik je hodin. Nemám ponětí, co je za den, který měsíc, a dokonce ani nevím, jaké je roční období.

Žádná roční období už vlastně nemáme.

Zvířata umírají, ptáci nelétají, pole nedávají úrodu, květiny téměř vymizely. Počasí se úplně zbláznilo. Během některých

zimních dnů dosahuje teplota až 30 stupňů. Jindy zcela bezdůvodně sněží. Nestačíme vypěstovat dost potravy, nemáme dost krmiva pro zvířata, lidé nemají co jíst. Než převzala kontrolu Obnova, která tvrdila, že zná řešení, naše populace vymírala alarmujícím tempem. Zvířata byla tak vyhladovělá, že se vrhala na cokoli, a lidé byli tak hladoví, že pojídali i otrávená zvířata. Zabíjeli jsme se ve snaze zůstat naživu. Počasí, rostliny, zvířata a lidé jsou neodlučitelně spojeni, ale teď mezi sebou tyto jednotlivé prvky bojují, protože jsme zničili náš ekosystém. Zničili jsme atmosféru. Zničili jsme zvířata. Zničili jsme jeden druhého.

Obnova slíbila, že dá všechno zase do pořádku. Přestože se však v novém režimu trošičku zlepšila otázka lidského zdraví, spousta lidí zemřela. Ne hladu, ale na druhém konci nabitě zbraně. A je to čím dál tím horší.

„Juliette?“

Zvednu hlavu.

Pozorně a starostlivě si mě prohlíží.

Odvrátím zrak.

Odkašle si. „Takže, ehm, jídlo dostáváme jen jednou denně?“

Jeho otázka nás oba přinutí pohlédnout k úzké mezeře ve dveřích.

Přitáhnu si kolena k hrudníku a vybalancuju své kosti na matraci. Když se nebudu hýbat, téměř dokážu ignorovat kovové dloubání. „Není v tom žádný systém,“ vysvětlím mu. Prsty kreslím nový vzorek na drsné látce příkrývky. „Obvykle něco přinesou ráno, ale nedá se na to spolehnout. Jindy... máme štěstí.“ Můj pohled přitáhne tabulka skla vsazená do zdi. Propouští do cely růžovou a červenou a já vím, že to znamená start nového začátku. Start stejného konce. Dalšího dne.

Možná že dnes umřu.

Možná že dnes přiletí pták.

„Takže tak je to? Jednou denně se otevřou dveře, aby ti lidé splnili svou povinnost, a možná, *budeme-li mít štěstí*, nám dají najít? Tak je to?“

Ten pták bude bílý a na hlavě bude mít korunku ze zlatých pírek. Poletí. „Tak je to.“

„Copak tady neprobíhá žádná... skupinová terapie?“ Nemá daleko k hysterickému smíchu.

„Dokud ses neobjevil, 264 dní jsem s nikým nepromluvila jediné slovo.“

Jeho mlčení mluví za vše. Kdybych natáhla ruku, mohla bych se dotknout viny, která se mu hromadí na ramenou. „Na jak dlouho tě zavřeli?“ zeptá se nakonec.

~~Navždy.~~ „Nevím.“ V dálce se ozývá mechanické skřípění/vrzání/škrábání. Můj život jsou 4 stěny zmeškaných příležitostí zalitých do betonu.

„A co tvoje rodina?“ V jeho hlase je slyšet skutečná lítost, jako by už odpověď na tuto otázku znal.

~~O svých rodičích vím tohle: Vůbec nevím, kde jsou.~~ „Proč jsi tady?“ S očima upřenýma na své prsty se vyhýbám jeho pohledu. Své ruce znám dokonale, přesně vím, kde mi řezné rány a modřiny zničily pokožku. Mám malé ruce a štíhlé prsty. Zatnu je v pěst a zase uvolním sevření. Stále neodpověděl.

Zvednu hlavu.

„Já nejsem blázen.“ Nic víc neřekne.

„To tvrdíme všichni.“ Nahnou hlavu a mírně s ní potřesu. Koušu si ret. Očima nenápadně zalétám k oknu.

„Proč se pořád díváš z okna?“

Jeho otázky mi nevadí, opravdu ne. Jenom mi připadá divné, že je tu někdo, s kým můžu mluvit. Připadá mi divné, že musím vydat energii, abych pohybovala rty a vyřkla slova, která vysvětlí mé činy. Tak dlouho se o mě nikdo nezajímal. Nikdo mě nepozoroval a nezjišťoval, proč se dívám z okna. Nikdo se ke mně

nechoval jako k sobě rovnému. Ale on neví, že jsem zruďa, že mám tajemství. Jsem zvědavá, jak dlouho bude trvat, než se přede mnou dá na útěk.

Zapomněla jsem odpovědět a on mě nepřestává pozorovat.

Zastrčím si pramen vlasů na ucho. „Proč se na mě pořád tak díváš?“

V jeho pohledu je starost i zvědavost. „Myslel jsem si, že mě s tebou zavřeli jen proto, že jsi blázen. Měl jsem dojem, že mě chtějí umučit, a proto mě umístili do cely s psychopatkou. Domníval jsem se, že jsi můj trest.“

„Tak proto jsi mi sebral tu postel.“ Aby ukázal svou sílu. Aby si vymezil svůj prostor. Aby zaútočil jako první.

Skloní hlavu. Zatíná pěsti a zase je otevírá a pak si tře zátylek. „Proč jsi mi pomohla? Jak jsi věděla, že ti neublížím?“

Počítám si prsty. Chci se přesvědčit, že mi žádný nechybí. „Nevěděla jsem to.“

„Ty jsi nevěděla, že mi pomáháš, nebo jsi nevěděla, že ti neublížím?“

„Adame.“ Mé rty se kroutí kolem tvaru jeho jména. Moc se mi líbí, že mi zvuk tak snadno a lehce klouže z jazyka.

Sedí stejně ztuhle jako já. V očích se mu odráží nějaký nový pocit, který zatím nedokážu rozpoznat. „Copak?“

„Jak to vypadá?“ hlesnu. „Venku?“ ~~V opravdovém světě.~~ „Je to horší?“

Jeho jemně tvarovaná tvář se zkříví bolestí. Než odpoví, několikrát se ztěžka nadechne. Pohlédne z okna. „Chceš slyšet pravdu? Nevím, kde je to lepší, jestli tady nebo tam.“

Sleduju jeho pohled k tabulce skla, která nás dělí od reality, a čekám, že se jeho rty zase otevřou; ráda naslouchám jeho hlasu. A pak se snažím věnovat pozornost jeho slovům, která se odrážejí v mé zamlžené mysli, matou mi smysly, kalí mi oči a zatemňují mou soustředěnost.

„Věděla jsi, že vzniklo mezinárodní hnutí?“ ptá se Adam.

„Ne, to jsem nevěděla,“ odpovídám mu. Neřeknu mu, že mě vyrvali z domova už před 3 lety. Neřeknu mu, že mě odvěkli pryč 7 let poté, co začala Obnova veřejně působit a 4 měsíce poté, co nad vším převzala kontrolu. Neřeknu mu, jak málo toho vím o současném světě.

Adam tvrdí, že Obnova má spojence v každé zemi a připravuje se na vhodný okamžik, kdy v nich převezme kontrolu. Říká, že neobydlená půda, která na světě zůstala, byla rozdělena do 3 333 sektorů a každý z nich nyní řídí někdo jiný.

„Věděla jsi, že nám lhali?“ ptá se Adam.

„Věděla jsi, že Obnova prohlásila, že někdo musí převzít kontrolu, že někdo musí zachránit společnost, že někdo musí znovu nastolit mír? Věděla jsi, že Obnova oznámila, že bude mír, teprve až zlikviduje všechny oponenty?“

„Věděla jsi to?“ ptá se mě Adam.

A v tom okamžiku přikývnu. V tom okamžiku řeknu ano.

Tuto část si pamatuju: Vztek. Nepokoje. Zuřivost.

Zavírám oči v podvědomé touze vytěsnit špatné vzpomínky, ale moje snaha mě zrazuje. Protesty. Demonstrace. Výkřiky vyjadřující touhu přežít. Vidím ženy a děti vyhladovělé k smrti, domy, z nichž zbyly jen hromady suti, venkovskou krajinu spálenou na uhel, jejímiž jedinými plody je hnijící maso zabitých. Vidím smrt, smrt, smrt, rudou a vínovou a hnědou a nejsytější odstín matčiny oblíbené rtěnky, kterou jako by někdo rozmáznul po zemi.

Všude panuje smrt.

Adam tvrdí, že Obnova bojuje o svou nadvládu nad celým lidstvem. Říká, že Obnova vyhlásila válku všem odpůrcům nového režimu. Že se Obnova ustanovila jako nová forma vlády na celém světě.

Přemýšlím, co se asi stalo s lidmi, které jsem vídala každý den.

Co se stalo s jejich domy, rodiči, dětmi. Přemýšlím, kolik z nich už hnije v zemi.

Kolik z nich bylo zavražděno.

„Všechno ničí,“ říká Adam a jeho hlas najednou zní v okolním tichu velmi vážně. „Všechny knihy, všechny lidské výtvořiny, všechny pozůstatky lidské historie. Tvrdí, že jenom tak lze situaci napravit. Že potřebujeme nový start. Že se nesmíme dopustit stejných chyb jako předcházející generace.“

2

zaklepání

na dveře nás oba hrubě vrhne zpátky do drsného světa.

Adam zvedne obočí: „Snídaně?“

„Počkej tři minuty,“ připomenu mu. Navenek se tváříme, že vlastně ani nemáme hlad, ale zaklepání na dveře vždycky zcela podkope naši důstojnost.

Schválně nás nechávají trpět hladem.

„Jo.“ Pousměje se. „Už se nechci spálit.“ Přistoupí blíž.

Stojím nehybně jako socha.

„Já to pořád nechápu,“ zašeptá. „Proč jsi tady?“

„Proč mi kladeš tolik otázek?“

Nechává mezi námi sotva čtvrt metru a já nemám daleko do samovolného vznícení. „Máš tak hluboké oči.“ Nachýlí hlavu. „Tak klidné. Chci vědět, co si myslíš.“

„To bys neměl.“ Přeskakuje mi hlas. „Vůbec mě neznáš.“

Rozesměje se a oči mu začnou teple zářit. „Neznám tě.“

„Ne.“

Zavrtí hlavou a posadí se na postel. „Jasně. Samozřejmě že ne.“

„Co?“

„Máš pravdu.“ Zalapá po dechu. „Možná jsem blázen.“

Udělám 2 kroky dozadu. „Možná jsi.“

Znovu se usměje a já mám sto chutí ho vyfotit. Ráda bych do konce života hleděla na jeho rty. „Já nejsem blázen a ty to víš.“

„Ale nechceš mi říct, proč jsi tady,“ vyzvu ho.

„Ty mi to taky nechceš říct.“

Padnu na kolena a snažím se mezerou ve dveřích protáhnout táč s jídlem. Z něčeho neidentifikovatelného ve dvou plechových šálcích se kouří. Adam klesne na podlahu naproti mně.

„Snídaně,“ oznámím a posunu jeho porci k němu.

ŠEST

1 slovo, 2 rty, 3, 4, 5 prstů se zatne v pěst.

1 kout, 2 rodiče, 3, 4, 5 důvodů se schovat.

1 dítě, 2 oči, 3, 4, 17 let strachu.

Před očima se mi míhají obrazy: zlomené koště, pár rozzuřených tváří, vzteklý šepot, zámky na dveřích.

Chci ti říct: Podívej se na mě. Každou chvíli se mnou mluv. Najdi lék na moje slzy. Opravdu bych si ráda poprvé v životě vydechla.

Už jsou to 2 týdny.

2 týdny rutiny, 2 týdny ničeho jiného než rutiny. 2 týdny se spoluvězněm, ~~který se mě téměř dotkl~~, který se mě nedotkl. Nikdy si nestěžuje, nikdy o sobě nic neprozradí a pořád se mě na něco ptá.

Je ke mně milý.

Sedím u okna a sleduju, jak venku padá déšť, listí i sních. Tančí spolu ve větru, předvádějí rutinní choreografii pro důvěřivé masy. Vojáci pochodují, pochodují, pochodují v dešti a drtí pod nohama listí a napadaný sních. Rukama v rukavicích svírají zbraně, z nichž mohou vystřelit na milion nejrůznějších cílů. Nestarají se o krásu, která padá z nebe. Svobodně vnímat na své kůži celý vesmír jim nic neříká. Nezájímá je to.

Moc si přeju naplnit svá ústa kapkami deště a nacpat si sních do kapes. Moc si přeju sledovat žilky na spadáném listí a cítit, jak mě vítr štípe do nosu.

Namísto toho jen ignoruju beznaděj. Proplétám prsty a če-

kám, že spatřím letět ptáka, kterého jsem dosud viděla jenom ve snu. Dřív ptáci létali nebo se to aspoň říká. Dřív než byla zničena ozonová vrstva a než tvorové vlivem škodlivin v prostředí zmutovali v něco ~~strašlivého~~ jiného. Říká se, že počasí nebyvalo tak nepředvídatelné. Říká se, že existovali ptáci, kteří křižovali oblohu jako letadla.

Připadá mi podivné, že by tak malý tvor ovládl něco tak složitého jako lidské inženýrství, ale nemůžu takovou lákavou možnost přehlížet. Už 10 let se mi zdá o stejném ptákovi poletujícím stejnou oblohou. Je bílý a na hlavě má korunku ze zlatých pírek.

Jenom tento sen mě dovede uklidnit.

„Co to píšeš?“

Zamžourám na jeho svalnatou postavu, na jemný úsměšek na jeho tváři. Nechápu, jak se navzdory situaci dokáže usmívat. Přemýšlím, jak dlouho udrží ten tvar svých rtů, tu zvláštní křivku svých úst. Říkám si, jak se asi bude cítit za měsíc, a při té myšlence se zachvěju.

Nechci, aby skončil jako já.

Prázdný.

„Hej –“ Stáhne z mé postele příkrývku, bez váhání mi tenkou látku omotá kolem úzkých ramen a vleze si za mnou. „Jsi v pořádku?“

Zkousím se usmát. Rozhodla jsem se vyhýbat se jeho otázkám. „Díky za příkrývku.“

Posadí se vedle mě a opře se zády o zeď. Jeho rameno je tak blízko, příliš blízko, ~~ne dost blízko~~. Teplo jeho těla mě zahřívá víc, než mě kdy zahřeje moje příkrývka. Najednou ucítím v kloubech bolestnou touhu, zoufalou potřebu, kterou nikdy nebudu moci naplnit. Kosti žadoní o něco, co nemůžu dovolit.

~~Dotkni se mě.~~

Pozoruje malý zápisník, který schovávám v ruce, a rozbité

pero, které svírám v zaťaté pěsti. Zavřu sešitek, svinu ho do ruličky a zasunu ho do praskliny ve zdi. Hledím na pero ve své dlani. Víím, že mě stále pozoruje.

„Píšeš knihu?“

„Ne.“ Ne, já nepíšu knihu.

„Možná bys měla.“

Otočím se k němu a okamžitě toho lituju. Mezi námi není víc než 15 centimetrů. Nemůžu se hýbat, zůstávám jako přimražená. Každý můj sval, každý můj pohyb tuhne, každý obratel v mé páteři se mění v kus ledu. Zadržuju dech. Otevírám oči do široka, cítím, jak je lapá a uzamyká intenzitou svého pohledu. Nedokážu se od něho odvrátit. Nevím, jak se osvobodit.

Pane.

Bože.

Jeho oči.

Lhala jsem sama sobě. Chtěla jsem popřít nemožné.

Já ho znám, já ho znám, já ho znám, já ho znám.

Kluk, ~~kteřý si na mě nepamatuje~~, kterého jsem kdysi znala.

„Chystají se zničit náš jazyk,“ poznamená tiše a jemně.

Zalapám po dechu.

„Chtějí všechno přetvořit,“ pokračuje. „Chtějí všechno předělat. Chtějí zničit všechno, co by mohlo být zdrojem našich problémů. Domnívají se, že potřebujeme nový, univerzální jazyk.“ Odmlčí se. Sklopí oči. „Chtějí všechno zničit. Každý jazyk na světě.“

„Ne.“ Zadrhává se mi dech. Před očima se mi dělají mžitky.

„Já víím.“

„Ne.“ Tohle jsem nevěděla.

Zvedne hlavu. „Je dobře, že si všechno zapisuješ. Jednoho dne to zakážou.“

Začnu se trást. V těle se mi najednou roztáčí vír emocí, mozek mám plný světa, co ztrácím, a bolesti, kterou mi způsobil kluk, jenž si na mě nepamatuje. Pero se skutálí na podlahu. Oběma

rukama sevřu příkrývku tak silně, až mám strach, že se roztrhne. Polévá mě studený pot, žilami mi klokotá hrůza. Nikdy jsem si nemyslela, že to bude tak strašné. Nikdy jsem si nemyslela, že Obnova zajde tak daleko. Že zničí veškerou kulturu, všechnu rozmanitost. Z nových občanů našeho světa se stanou jednotky, snadno zaměnitelné, snadno nahraditelné a snadno zlikvidovatelné za neposlušnost.

Ztratili jsme svou lidskost.

Omotám si příkrývku kolem ramen. Jsem zakuklená v trasu, který mě nepřestává terorizovat. Děsí mě můj nedostatek sebekontroly. Nedokážu se ovládnout.

Najednou ucítím na zádech jeho ruce.

Jeho dotek mi sežehne kůži i skrz vrstvu látky. Nadechnu se tak silně, až mi praskají plíce. Ocitnu se v pasti vzájemně se střetávajících proudů zmatku. Tak zoufale, ~~tak zoufale, tak zoufale~~ toužím být blízko něj, tak zoufale toužím být daleko od něj. Nedokážu se odtáhnout. ~~Nechci se od něho odtáhnout.~~

Nechci, aby měl ze mě strach.

„Hej.“ Jeho hlas je něžný, tak něžný, tak něžný. Paže má silnější než všechny kosti v mém těle. Přivine si mou skrčenou postavu na hrud'. Tříštím se. Dva, tři, čtyři, padesát, tisíc kousků mě bodá do srdce a rozpouští se v kapky horkého medu, který hojí jizvy v mé duši. Mezi námi je jenom příkrývka a on mě k sobě vine ještě blíž, těsněji, silněji, dokud neuslyším hluboko v jeho hrudi tlumené bušení a dokud jeho ocelové sevření téměř nezpřetrhá všechny vazy v mých končetinách. Jeho teplo rozpouští rampouchy v mém nitru a já taju, taju, taju. Nepřestávám mžikat očima, dokud je úplně nezavřu, dokud z nich nevytrysknou slzy, které mi stékají po tváři. Strašně si přeju navždy zůstat v jeho náručí. „To je v pořádku,“ šeptá. „Budeš v pořádku.“

Nefeknu mu, že pravda je žárlivá, neřestná milenka, která nikdy nespí. Já nikdy nebudu v pořádku.

Odtáhnout se od něj vyžaduje zapojit každičké, i zpřetrhané vlákno mé bytosti. Udělám to, protože musím. ~~Protože je to pro jeho dobro.~~ Mám pocit, jako by mě někdo bodal vidličkou do zad. Zamotám se nohou do přikrývky a málem upadnu. Adam se ke mně znovu natáhne. „Juliette –“

„Nesmíš se mě d-dotýkat.“ Zrychleně dýchám, těžce polykám, třesoucí se prsty zatínám v pěst. „Nesmíš se mě dotýkat. Nesmíš.“ Očima provrtávám dveře.

Vyskočí na nohy. „Proč ne?“

„Prostě nesmíš,“ zašeptám do zdi.

„Já tomu nerozumím – proč se mnou nemluvíš? Celý den sedíš v rohu a píšeš si něco do zápisníku. Díváš se všude, jen ne na mě. Máš toho tolik co říct kusu papíru a já přitom stojím tady a ty ani nepovažuješ za vhodné bavit se se mnou. Juliette, *prosím* –“ Chytne mě za paži, ale já se mu vytrhnu. „Proč se na mě aspoň nepodíváš? Já ti neublížím –“

~~Ty si na mě nepamatuješ. Ty si nepamatuješ, že jsme spolu chodili 7 let do školy.~~

Ty si na mě nepamatuješ.

„Ty mě neznáš.“ Mluvím bezvýrazným, monotónním hlasem. Necítím ruce ani nohy, jako by mi je amputovali. „Dva týdny jsme spolu žili v jedné místnosti a ty si myslíš, že mě znáš, ale neznáš. Nic o mně nevíš. Možná *jsem* blázen.“

„Nejsi,“ sykne se zařatými zuby. „Ty *víš*, že nejsi.“

„Pak jsi možná blázen ty,“ nadhazuju. „Protože jeden z nás je.“

„To není pravda –“

„Pověz mi, proč jsi tady, Adame. Co děláš v ústavu pro choremyslné, jestliže sem nepatříš?“

„Já se tě ptám na totéž od doby, co jsem přišel.“

„Možná se ptáš až moc.“

Slyším, jak namáhavě vydechuje. Hořce se rozesměje. „Jsme

tady v podstatě jediní lidé, kteří jsou *naživu*, a ty mě od sebe odstrkuješ?“

Zavřu oči a soustředím se na svůj dech. „Můžeš se mnou mluvit. Jenom se mě nedotýkej.“

Součástí našeho rozhovoru se stává 7 vteřin ticha. „Třeba se tě chci dotknout.“

Do srdce se mi zabodává 15 000 pochyb. Láká mě být lehkomyšlná, zoufale a navždy toužím, toužím, toužím po tom, co nemůžu mít. Otočím se k němu zády, ale nedokážu zabránit lži splynout z mých rtů. „Možná že nechci, aby ses mě dotýkal.“

Zachroptí: „To jsem ti tak odporný?“

Jeho slova mě zaskočí. Zapomenu na sebe a otočím se jako na obrtlíku. Hledí na mě. Tváří se nepřístupně, zatíná zuby, protahuje si prsty. Jeho oči jsou jako dvě nádoby dešťové vody: hluboké, čerstvé, čisté.

Bolí ho to.

„Vůbec nevíš, o čem mluvíš.“ Nemůžu popadnout dech.

„Ty nedokážeš odpovědět ani na tu nejjednodušší otázku, vid?“ Zavrtí hlavou a otočí se ke zdi.

Na tváří se mi rozhostí neutrální výraz, ruce a nohy mám jako ze sádry. Nic necítím. Já jsem nic. Jsem úplně prázdná. Už se nikdy ani nepohnu. Zírám na malou prasklinu u své boty. Budu na ni zírat už navěky.

Přikrývky spadnou na zem. Slova se rozplynou, moje uši vytěšní kašdický zvuk. Zavřu oči, nechám odplout veškeré myšlenky a na mé srdce záutočí vzpomínky.

Já ho znám.

Strašně moc jsem se snažila přestat na něho myslet.

Strašně moc jsem se snažila zapomenout na jeho tvář.

Strašně moc jsem se snažila vygumovat si z hlavy ty jeho modré, modré, modré oči, ale já ho znám, já ho znám, já ho znám. Naposledy jsem ho viděla před 3 lety.

Na Adama nikdy nezapomenu.

Ale on už na mě zapomněl.

SEDM

Pamatuju se na televizní přijímače a krby a porcelánová umyvadla. Pamatuju se na lístky do kina a velká parkoviště a terénní auta. Pamatuju se na kadeřnictví a prázdniny a okenice a pampelišky a vůni čerstvě vyasfaltovaných příjezdových cest. Pamatuju se na reklamy na zubní pastu a ženy na vysokých podpatcích a muže v dokonalých oblecích. Pamatuju se na poštáčky a knihovny a chlapecké hudební skupiny a nafukovací balonky a vánoční stromky.

Pamatuju se, že když mi bylo 10, nemohli jsme už dál ignorovat nedostatek jídla. Všechno začalo být tak strašně drahé, že si nikdo nemohl dovolit žít.

Adam se mnou nemluví.

Možná je to tak lepší. Možná bylo marné doufat, že bychom se mohli sprátelit. Možná je lepší, aby si myslel, že ho nemám ráda, než aby věděl, že ho mám ráda až příliš. Ukrývá spoustu věcí, které by mohly znamenat bolest, a to mě děsí. Nechce mi říct, proč je tady. I když musím přiznat, že já jsem mu to taky neřekla.

~~A přece a přece a přece.~~

Včera v noci mi byla vzpomínka na jeho paže kolem mého těla takovou útěchou, že jsem ani nekřičela. Uklidnilo mě teplo jeho laskavého objetí, síla pevných dlaní, které jako by mě celou držely pohromadě. Po tolika letech osamění jsem pocítila úlevu a uvolnění. To je dar, který mu nikdy nedokážu splatit.

Dotknout se Juliette je téměř nemožné.

Nikdy nezapomenu na hrůzu v matčiných očích, utrpení v ot-

cově tváří, strach vetkaný v jejich výrazu. Jejich dítě bylo je zrůda. Posedlé ďáblem. Prokleté temnotou. Zvrhlé. Odporné. Léky, testy, lékařská rozhodnutí, to všechno selhalo. Neuspěla ani psychologická vyšetření.

Je krácející zbraní, která ohrožuje celou společnost, tvrdili učitelé. S ničím podobným jsme se ještě nesetkali, prohlásili lékaři. Měli bychom ji odsud odvézt, navrhli policisté.

~~Samozřejmě, souhlasili rodiče.~~ Když se mě má rodina zbavila, bylo mi 14. Moji příbuzní ustoupili a sledovali, jak mě vlečou pryč za vraždu, a já přitom ani netušila, jak jsem ji mohla spáchat.

Dokud jsem pod zámkem, je možná svět venku bezpečnější. Dokud mě Adam nenávidí, je možná v bezpečí. Sedí v rohu, obličej v dlaních.

Nikdy jsem mu nechtěla ublížit.

Nikdy jsem nechtěla ublížit jedinému člověku, který mi nikdy neublížil.

Dveře se s rachotem rozlétnou a do místnosti vběhne 5 lidí. Všichni na nás míří nabitými zbraněmi.

Adam vyskočí na nohy, ale já se nedokážu ani pohnout. Zapomněla jsem dýchat. Už tak dlouho jsem neviděla tolik lidí pohromadě, že jsem z toho úplně zmatená. Měla bych křičet.

RUCE NAHORU, NOHY OD SEBE, MLČET. STAČÍ JEDINÝ POHYB A BUDEME STRÍLET.

Nejsem schopná pohybu. Měla bych se hýbat, měla bych zvednout ruce, měla bych se rozkročit, měla bych začít dýchat. Připadám si jako na vlastní popravě.

Ten, co vykřikuje rozkazy, mě pažbou zbraně udeří do zad a mně se podlomí kolena. Upadnu na zem a konečně se nadechnu, ale zároveň s kyslíkem cítím i krev. Mám dojem, že Adam křičí, ale tělem mi projíždí taková bolest, jakou jsem ještě nikdy nezažila. Jsem úplně paralyzovaná.

„Čemu nerozumíš na rozkazu, že máš DRŽET HUBU?“ Zastihám stranou a spatřím hlaveň zbraně jen pár centimetrů od Adamovy tváře.

„VSTAŇ.“ Okovaná bota mě rychle, tvrdě, nemilosrdně kopne do žeber. Nemůžu polknout a celé tělo se mi otrásá dusivým kašlem. „Řekl jsem VSTAŇ.“ Další kopanec do břicha, tvrdší, rychlejší, silnější. Nedokážu ani vykřiknout.

~~Vstaň, Juliette. Vstaň. Pokud nevstaneš, zastřelí Adama.~~

Zvednu se na kolena, dopadnu zády na zeď a ve snaze udržet rovnováhu zase přepadnu vpřed. Zvednout ruce pro mě znamená větší utrpení, než jaké dokážu snést. Moje orgány přestaly fungovat, mám polámané kosti, kůži mám jako jehelníček, rozpíchaný špendlíky a jehlami bolesti. Konečně mě přišli zabít.

Proto zavřeli Adama do mé cely.

Protože odcházím. Adam je tady, protože odcházím, protože mě zapoměli včas zabít, protože můj čas končí, protože mých 17 let znamenalo pro svět příliš mnoho. Přišli mě zabít.

Vždycky jsem si říkala, jaké to bude. ~~Zajímalo by mě, zda to mým rodičům udělá radost.~~

Někdo se zasměje. „Ty jsi ale malá svině, co?“

Ani si neuvědomuju, že mluví na mě. Stežní se dokážu soustředit, abych udržela ruce nahoře.

„Ona dokonce ani nebrečí,“ dodá další. „Jiné holky by už touhle dobou dávno žadonily o smilování.“

Stěny začínají prolínat se stropem. Přemýšlím, jak dlouho dokážu zadržet dech. Nerozeznávám slova, nechápu zvuky. V uších slyším jen hučení krve, mé rty jsou jako dva bloky betonu, které nedokážu oddělit od sebe. Se zbraní vraženou v zádech klopytám vpřed. Podlaha padá vzhůru. Nohy mě nesou neznámým směrem.

Doufám, že mě zabijí co nejdřív.

Teprve za 2 dny otevřu oči.

Po straně leží plechová nádoba s vodou a druhá s jídlem. S námahou vdechuju ledový vzduch, ruce se mi třesou. V kostech cítím tupou bolest, v hrdle mám dusivé sucho. Nezdá se, že bych měla něco zlomeného, ale jediný pohled pod tričko dokazuje, že má bolest je skutečná. Po celém těle mi vykvétají modrozluté modřiny, které jsou citlivé na dotek a jen velmi pomalu se hojí.

Adam tu není.

Jsem na samotce, obklopují mě 4 zdi, z nichž žádná nemá ani 3 metry. Vzduch do místnosti proniká jen malou škvírou ve dveřích. Právě jsem se začala v duchu mučit hrůznými představami, když se otevřou dveře. Strážce se dvěma zbraněmi zavěšenými křížem přes hrud si mě prohlíží od hlavy až k patě.

„Vstaň.“

Tentokrát neváhám.

Doufám, že aspoň Adam je v pořádku. Doufám, že neskončí jako já.

„Pojď za mnou.“ Strážcův hlas je silný a hluboký a jeho šedé oči jsou nečitelné. Je mu asi 25 let, má nakrátko ostříhané blond vlasy, rukávy trička vyhrnuté až k ramenům a na pažích má vytetované vojenské symboly. Stejně jako Adam.

Kriste.

Pane.

Ne.

Adam se objeví za blonděným strážcem a puškou ukazuje do úzké chodby. „Hni sebou.“

~~Adam na mě míří nabitou zbraní.~~

~~Adam na mě míří nabitou zbraní.~~

Adam na mě míří nabitou zbraní.

Jeho oči jsou mi cizí, skleněné a vzdálené, velmi, velmi vzdálené.

Jsem jako zdrogovaná. Jsem prázdná, jsem nic, všechny moje pocity a emoce jsou pryč.

Jsem šepot, který nikdy neexistoval.

Adam je voják. ~~Adam chce mou smrt.~~

Otevřeně si ho prohlížím, bez emocí a bez bolesti, která jako by se ode mě oddělila a křičela někde v pozadí. Moje nohy jako by měly vlastní vůli; moje rty zůstávají zavřené, protože pro tento okamžik žádná slova neexistují.

Smrt bude vítaným vysvobozením z pozemských radostí, které jsem poznala.

Nevím, jak dlouho jsem kráčela, ale zničehonic mě další úder do zad pošle k zemi a oslepí mě jasné světlo, jaké jsem už dlouho neviděla. Pálí mě oči a já mžourám ve světle zářivek, které ozařují jakýsi velký prostor. Skoro nic nevidím.

„Juliette Ferrarová.“ Nějaký hlas vyštěkne moje jméno. Těžká bota mě přitlačí k podlaze a já nemůžu ani zvednout hlavu a podívat se, kdo to ke mně mluví. „Westone, ztlum světla a pusť ji. Chci jí vidět do obličeje.“ Rozkaz je chladný a tvrdý jako ocel, nebezpečně klidný a velmi autoritativní.

Někdo ztlumí světlo na snesitelnou intenzitu. Na zádech stále cítím blízkost okované boty, ale už se mě přímo nedotýká. Zvednu hlavu a podívám se před sebe.

Okamžitě mě zarazí jeho mládí. Nemůže být o moc starší než já.

Je zřejmé, že něčemu velí, ale já nemám tušení čemu. Má bezchybnou a dokonalou pleť, ostrou a tvrdou linii brady. Oči v nejsvětlejším odstínu zelené, jaký jsem kdy viděla.

Je krásný.

Jeho pokřivený úsměv však připomíná ďábelský úšklebek.

Zřejmě si představuje, že sedí na trůnu, ale je to jen židle postavená v čele prázdné místnosti. Na sobě má dokonale vyžehlený oblek, blond vlasy má upravené jako z kadeřnického salonu a jeho vojáci tvoří ideální tělesnou stráž.

Nenávidím ho.

„Jsi velmi tvrdohlavá.“ Jeho zelené oči jsou téměř průsvitné. „Vůbec nechceš spolupracovat. Nebyla jsi milá ani ke svému spoluvězni.“

Bezděčně sebou trhnu. Adamova zrada mě zabolí.

Zelené oko se zřejmě baví, ale já se najednou cítím trapně. „Hm, jestlipak to není zajímavé.“ Sepne prsty. „Kente, můžeš přijít blíž, prosím?“

Jsem v jednom ohni. Adam okamžitě přistoupí k Zelenému oku a na pozdrav jen krátce kývne hlavou. Možná že tenhle velitel není až tak důležitý, jak si myslí.

„Pane,“ zahlásí.

V hlavě se mi motá tolik myšlenek, že nedokážu zabránit rostoucímu šílenství. Měla jsem to vědět. Slyšela jsem, že se vojáci občas na zapřenou vmísí mezi lidi a informují své nadřízené o všem podezřelém. Lidé pak zmizí a už nikdy se nevrátí zpět.

Přesto pořád nechápu, proč poslali Adama za mnou.

„Vypadá to, že jsi ji docela ohromil.“

Zamžourám na muže sedícího na židli a uvědomím si, že jeho uniformu zdobí drobné barevné nášivky. Vojenské nášivky. Na kapse má vyšité jméno: Warner.

Adam mlčí a na mě se ani nepodívá. Stojí v pozoru. Před mnou se nehybně vypíná 180 centimetrů ~~úžasných~~ vypracova-

ných svalů. Paže, které mě svíraly v náručí, teď drží vražednou zbraň.

„Nemáš k tomu co říct?“ Warner pohlédne k Adamovi, ale pak kývne hlavou směrem ke mně. V očích se mu blýskají pobavená světýlka.

Adam zatne zuby. „Pane.“

„Samozřejmě.“ Warner se najednou nudí. „Proč bych měl čekat, že k tomu něco řekneš?“

„Zabijete mě?“ Ta slova mi uniknou ze rtů dřív, než si je stačím promyslet. Odpovědí je jenom další rána pažbou pušky do zad. S bolestným nářkem se sesunu na špinavou podlahu.

„To nebylo nutné, Rolande.“ Warnerův hlas je prosycen falešným zklamáním. „Myslím, že kdybych byl na tvém místě, zajímal by mě totéž.“ Na chvíli se odmlčí. „Juliette?“

Podáří se mi zvednout hlavu.

„Mám pro tebe návrh.“

DEVĚT

Nevím, jestli mu správně rozumím.

„Máš něco, co chci.“ Warner na mě zaujatě hledí.

„Já vám nerozumím,“ odvětim.

Zhluboka se nadechne, vstane a začne kráčet od zdi ke zdi. Adama stále ještě nepropustil. „Jsi pro mě něco jako domácí mazlíček.“ Warner se sám pro sebe usměje. „Už dlouho studuju všechny tvoje materiály.“

Nesnesu jeho pompézní, spokojené naparování. Mám sto chutí seškrábat ten pitomý úšklebek z jeho tváře.

Warner se zastaví. „Chci tě mít ve svém týmu.“

„Cože?“ Ze rtů mi unikne překvapený sten.

„Jsmo uprostřed *války*,“ oznámí trochu netrpělivě. „Možná bys nám mohla pomoci dát všechno do pořádku.“

„Já nevím –“

„Já znám tvoje tajemství, Juliette. Já vím, proč jsi tady. Celý tvůj život je zdokumentovaný v nemocničních zprávách, stížnostech nadřízeným, zpackaných soudních procesech a ve veřejných výzvěch k tvému zatčení.“ Odmlčí se a poskytne mi tím dostatek času odkašlat si a zbavit se děsu, který se mi hromadí v krku jako knedlík. „Dlouho jsem nad tím uvažoval, ale nejprve jsem se musel ujistit, že nejsi *opravdový* blázen. Izolace nenaznačovala nic dobrého, ale je vidět, že ses o sebe dokázala docela dobře postarat.“ Nabídne mi úsměv, který mi říká, že bych měla být za jeho pochvalu vděčná. „Jako poslední zkoušku jsem za tebou poslal Adama. Chtěl jsem se ujistit, že jsi vyrovnaná a že jsi schop-

ná základních lidských vazeb a komunikace. Musím přiznat, že mě výsledky ohromily.“

Mám pocit, jako by mě někdo stahoval z kůže.

„Zdá se, že Adam sehrál svou roli na jedničku. Je to vynikající voják. Vlastně jeden z nejlepších.“ Warner na něj pohlédne a pak znovu upře zrak na mě. „Ale nedělej si starosti, on neví, co dokážeš. Ještě ne.“

Zachvátí mě panika, zalykám se v agonii, naléhavě prosím sebe samu, abych se nepodívala jeho směrem, ale selhávám, selhávám, selhávám. Adam se setkává s mýma očima ve stejném zlomku vteřiny, kdy se na něj podívám já, ale odvrátí zrak tak rychle, že si nejsem jistá, zda se mi to jenom nezdálo.

~~Jsem zráda.~~

„Já nejsem tak krutý, jak si myslíš,“ pokračuje Warner zpěvavě. „Pokud tolik stojíš o jeho společnost, můžu mu to nařídít,“ gestikuluje mezi mnou a Adamem, „jako jeho trvalý úkol.“

„Ne,“ vydechnu.

Warnerovy rty se stočí do ledabylého úšklebku. „Ó ano. Ale buď opatrná, krásko. Jestliže provedeš něco... *zlého*... bude tě muset zastřelit.“

Jako by mi řetězovou pilou vyřezával díry do srdce. Adam na Warnerova slova nereaguje.

Poslouchá rozkazy.

Já jsem jen číslo, úkol, snadno nahraditelný objekt; nestojím mu ani za vzpomínku.

Nejsem nic.

Nečekala jsem, že se mě jeho zrada dotkne tak hluboko.

„Pokud přijmeš mou nabídku,“ přeruší Warner mé myšlenky, „budeš žít jako já. Budeš jednou z *nás* a ne jednou z *nich*. Tvůj život se navždy změní.“

„A když nepřijmu?“ zeptám se rychle, než mě ovládne strach.

Warner vypadá, že je opravdu zklamaný. Ohromeně sepne ruce. „Ty vlastně ani nemáš na výběr. Budeš-li stát po mém boku, zasloužíš si odměnu.“ Stiskne rty. „Ale pokud se rozhodneš neuposlechnout? No... Víš, já myslím, že jsi moc hezká, takže by byla škoda, kdyby ses nechala připravit o některé části svého těla, ne?“

Těžce se mi dýchá a celá se třesu. „Vy chcete, abych pro vás mučila lidi?“

Na tváři se mu rozlije zářivý úsměv. „To by bylo skvělé.“

Svět krvácí.

Než stačím zformulovat odpověď, obrátí se na Adama. „Ukaž jí, oč přichází, ano?“

Adam zareaguje o vteřinu později, než by měl. „Pane?“

„To je rozkaz, vojáku.“ Warnerovy oči mě pozorují a rty mu cukají potlačenou veselostí. „Chci ji zlomit. Má až příliš mnoho kuráže.“

„Nesmíte se mě dotknout,“ zasyčím mezi pevně stisknutými zuby.

„Mýlíš se,“ zazpívá. Hodí Adamovi pár černých rukavic. „Budeš je potřebovat,“ mrkne na něho konspirativně.

„Vy jste monstrum.“ Můj hlas je vyrovnaný a moje tělo je náhle plné zloby. „Proč mě jednoduše *nezabijete?*“

„To by bylo plýtvání, má drahá.“ Udělá krok vpřed a já si uvědomím, že má na ruku bílé kožené rukavice. Jedním prstem mi zvedne bradu. „Kromě toho by byla hloupost přijít o tak pěknou tvářičku.“

Chci před ním uhnout, ale bota s ocelovou špičkou mě přišlápne k zemi a Warner oběma rukama pevně uchopí můj obličej. Potlačím výkřik. „Nevzpírej se, lásko. Jenom si to všechno zhoršuješ.“

„Doufám, že se budete smažit v pekle.“

Warner protáhne obličej. Zvedne ruku a zabrání, aby mě

zastřelili, prokopli mi slezinu, rozbili mi lebku nebo provedli něco podobného. „Bojuješ za nesprávný tým.“ Postaví se. „My to ale změním. Adame,“ zvolá. „Nespouštěj ji z očí. Máš ji na starost.“

„Ano, pane.“

DESET

Adam si natáhne rukavice, ale nedotkne se mě. „Pust' ji, Rolande. Já už si ji převezmu.“

Bota zmizí. Vyškrábu se na nohy a zahledím se do prázdna. Nechci ani pomyslet na hrůzu, která mě čeká. Někdo mě zezadu kopne do kolen a já zase málem upadnu. „No tak *hejbní kostrou*,“ zavrčí hlas. Zvednu hlavu a všimnu si, že Adam odchází pryč. Asi mám jít za ním.

Zastaví se až ve známé temnotě v chodbách ústavu.

„Juliette.“ ~~Jedno milé slovo a já mám kolena jako z tvarohu.~~
Neodpovím.

„Vezmi mě za ruku,“ řekne.

„Nikdy,“ podaří se mi vyplivnout mezi dvěma namáhavými nádechy. „Nikdy.“

Unaveně vzdychne. Cítím, že se ke mně přibližuje a ve chvíli už stojí tak blízko, tak nebezpečně blízko mě. Položí mi ruku na bedra a vede mě chodbami k neznámému cíli. Každíčký kousek mé pokožky rudne. Mám co dělat, abych se udržela vzpřímeně a nepadla mu do náruče.

Kráčíme nečekaně dlouho. Pak Adam promluví a já tuším, že se blížíme na konec cesty. „Jdeme ven,“ zašeptá mi do ucha. Musím zatnout pěsti, abych dokázala ovládnout své rozechvělé srdce. Jeho hlas mě tak rozrušil, že ani nevnímám význam jeho slov. „Myslel jsem si, že bys to měla vědět.“

Mou jedinou odpovědí je hlasitý nádech. Venku už jsem nebyla téměř rok. Jsem až bolestně rozčilená, ale na druhé straně se

strašně bojím. Tak dlouho jsem na sobě necítila přirozené světlo, že nevím, jestli to zvládnou. Ale nemám na výběr.

Nejdřív ucítím vzduch.

Naše atmosféra se nemá čím chlubit, ale po tolika měsících v betonové kobce si i ve zkaženém vzduchu naší umírající Země připadám jako v ráji. Rychleji už snad ani dýchat nedokážu, ale nemůžu se toho nabažit a nadšeně si plním plíce; vykročím do jemného vánku a do dlaní nabírám vítr, který si hledá cestu mezi mými prsty.

Cítím blaženost, která se ničemu nevyrovná.

Vzduch je svěží a chladný. Připadám si jako v osvěžující koupeli hmatatelného nic, jež mě píchá do očí a plácá po pokožce. Slunce stojí vysoko na obloze a oslepuje mě svými paprsky, které se odrážejí na kupkách sněhu na zmrzlé zemi. Intenzita jasného světla mě nutí přivřít oči a pozorovat svět jen úzkými štěrbinami. V teplých paprscích si připadám jako ve vestě ušité na míru, jako v náruči něčeho mnohem většího, než je člověk. Mohla bych tak zůstat stát navždy. Na jednu nekonečnou vteřinu se cítím svobodná.

Adamův dotek mě vrátí do reality. Vezme mě kolem pasu a já málem vyskočím z kůže. Mám co dělat, abych se přestala trást. „Jsi v pořádku?“ Jeho oči mě překvapí. Jsou stejné, jak si je pamatuju, modré a bezedné jako nejhlubší místa v oceánu. Dotýká se mě ~~jemně, tak jemně~~.

„Nechci, aby ses mě dotýkal,“ zalžu.

„Nemám na výběr.“ Ani se na mě nepodívá.

„Člověk má vždycky na výběr.“

Prohrábne si vlasy a ztěžka polkne. „Pojď za mnou.“

Octneme se v prázdnu, na holém pozemku plném uschlých listů a umírajících stromů, které získávají trošičku vláhy z pomalu se rozpouštějícího sněhu. Krajinu zničila válka a nedostatek péče, ale přesto je to ta nejkrásnější věc, jakou jsem za dlouhou

dobu měla možnost spatřit. Pochodující vojáci se na chvíli zastaví a sledují, jak mi Adam otevírá dveře od auta.

Ale není to auto. Je to tank.

Užasle hledím na masivní kovový trup a s Adamem v závěsu se zkouším vyhoupnout nahoru. Trochu mi pomůže a usadí mě do sedadla. Překvapeně vydechnu.

Za chvíli se za vzájemného mlčení rozjedeme. Nemám ponětí, kam máme namířeno.

Zvědavě vyhlížím z okna.

Jím a piju a absorbuju i ty nejnepatrnější detaily v okolních troskách, na obloze, v opuštěných domech a kusech kovu a skla, které dokreslují scenerii. Svět vypadá jako nahý, zbavený vegetace a tepla. Zmizely dopravní značky i semaforey; už nejsou potřeba, protože veřejná doprava přestala existovat. Každý ví, že auta nyní vyrábí jen jediná továrna a prodává je za neuvěřitelné částky.

Jen hrstka lidí si může dovolit prostředek k úniku.

~~Moje rodiče~~ Veškeré obyvatelstvo přestěhovali tam, kde zůstalo trochu místa. Nyní tvoří páteř krajiny průmyslové budovy: vysoké, obdélníkové kovové krabice plné strojů. Stroje mají za úkol posílit vliv armády, upevnit pozice Obnovy a zničit obecné kvality lidské civilizace.

Vidím jen uhlí/asfalt/ocel.

Kolem se střídají šedá/černá/stříbrná.

Kouřové barvy se vpíjejí do oblohy, takže na zem nepadá sníh jako kdysi, ale jen špinavá břechka. Všude kolem se hromadí odpadky a mezi nimi, zpod vši devastace, vykukují trsy zažloutlé trávy.

Tradiční domy starého světa jsou opuštěné, mají zatlučená okna, propadají se jim střechy, jejich červené, zelené a modré nátěry vybledly a oprýskaly a nejlépe tak symbolizují naši nejasnou budoucnost. Před očima se mi objevují ohrazené areály nedbale vybudované ve zpusťované krajině a já začínám vzpomínat. Vzpomínám si, že tyto areály měly sloužit jen na přechodnou dobu a že je začali

budovat jen pár měsíců předtím, než mě zavřeli. Obnova prohlásila, že tyhle malé, studené ubytovny vystačí jen na chvíli, než se upřesní detaily nového plánu. Než budou všichni podrobeni. Než lidé přestanou protestovat a uvědomí si, že tato změna znamená *dobro* pro ně samotné, pro jejich děti i pro jejich budoucnost.

Vzpomínám si, že existovala pravidla.

Už žádné nebezpečné představy, už žádné léky na předpis. Nová generace přežije jen tehdy, bude-li složená pouze ze zdravých jedinců. Nemocní budou izolováni. Staří budou zlikvidováni. Problémoví budou umístěni do ústavů. Přežijí jen silní.

Ano.

Samozřejmě.

Už žádné hloupé jazyky, žádné hloupé pohádky, žádné hloupé obrazy pověšené nad hloupými krbovými římsami. Žádné Vánoce, žádné chanuky, žádné ramadány ani slavnosti divali. Žádné hovory o náboženství, víře a osobních přesvědčcích. Tvrdili, že právě osobní přesvědčení nás téměř zničilo.

Přesvědčení, priority, preference, předsudky a ideologie nás rozdělily. Oklamaly nás. Zničily nás.

Sobecké potřeby, chtíce a přání je zapotřebí vyhladit. Chamtivost, obžerství a nenasytnost je zapotřebí vymazat z lidského chování. Řešení spočívá v sebekontrolě, minimalismu, spartánských životních podmínkách; v jednoduchém jazyku a zcela novém slovníku se slovy, jimž by každý rozuměl.

Prohlásili, že nás, naše děti, lidskou rasu zachrání jedině tato opatření.

Prohlásili, že jedinou nadějí je obnovit rovnost. Obnovit lidstvosť. Obnovit naději, uzdravení a štěstí.

ZACHRAŇTE NÁS!

SPOJTE SE S NÁMI!

OBNOVTE SPOLEČNOST!

Plakáty dosud visí na zdech.

Vítr si pohrává s jejich potrhanými okraji, ale hesla nalepená na ocelových a betonových budovách jsou stále čitelná. Některé plakáty ještě drží na dřevěných sloupech, na jejichž vrcholky umístili tlampače. Tyto tlampače bezpochyby upozorňují obyvatele na bezprostřední nebezpečí, která by jim mohla hrozit.

Svět je ale strašidelně tichý.

Kolem procházejí chodci, šourají se v chladném a nepříjemném počasí do továren nebo shánějí jídlo pro své rodiny. Naděje tohoto světa krvácí z hlavně nabitě zbraně.

Ale koncept nového světa už nikoho nezajímá.

Lidé chtěli doufat. Chtěli si myslet, že jednou bude lépe. Chtěli se zase starat jen o to, kdo je pomlouvá, kam pojedou na dovolenou nebo na který sobotní večírek dostanou pozvánku, a tak jim Obnova přislíbila svět, který bude ještě dokonalejší než dokonalý. Lidé byli tak zoufalí, že nedokázali neuvěřit, a aniž by si to uvědomili, zaprodali svou duši skupině, která měla v plánu využít jejich nevědomosti. Jejich strachu.

Většinu civilistů strach zcela ochromil a neodvažují se protestovat, ale existují i jiní, silnější jedinci. Takoví, kteří čekají na správný okamžik. Takoví, kteří se už začali bránit.

Doufám, že na obranu není pozdě.

Pozoruju každou chvějící se větev, každého vojáka na stráži, každé okno. Moje oči jsou profesionální zloději, kteří ukradnou vše, co je k vidění, a uloží to v mé mysli.

Jedeme tak dlouho, že ztrácím pojem o čase.

Zastavíme u budovy, která je asi 10krát větší než ústav a podezřele umístěná uprostřed civilizace. Až na svou velikost vypadá zvenku nevýrazně a nenápadně. Zdi pokrývají šedivé kovové desky a okna až do 15. patra jsou rozbitá a vypáčená. Celkový dojem

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.